

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 66.

Tredie Session.

51de Møde.

Onsdagen den 7de Januar.

(Fortf.)

Wessely (fortsat): Det er, forekommer det mig, ikke aldeles consequent at ville argumentere paa den Maade, idet det, saavidt jeg skønner, vel for den danske Rigsdag kan være hensigtsmæssigt at see de samme Grundsætninger fulgte i den Deel af Landet, for hvilken den danske Rigsdag giver Love; men det forekommer mig ikke hensigtsmæssigt, at man skal anvende en uhensigtsmæssig Bestemmelse — og jeg har endnu ikke hørt noget Argument for, at disse Brøkskillinger ere hensigtsmæssige —, fordi man derved kan komme til at fastsætte en aldeles ligelig Betaling for de af Hs. Majestæts Underaatter, som ikke henhøre under, den danske Rigsdags Omraade. Jeg skal blot endnu tillade mig at tilføie, at det, jeg anførte med Hensyn til den meget ærede Krigsminister, ikke skulde indeholde nogen Bebreidelse mod ham, fordi han ikke var tilstede; jeg yttrede kun, at jeg maatte beklage det, fordi den egentlige Oplysning, det egentlige Svar, som jeg ønskede at faae, naturligviis ikke kan gives, naar den meget ærede Minister er forhindret fra at være tilstede.

Formanden: Jeg mener, at da den sidste ærede Landstingsmand har faaet Ordet tredje Gang, navnlig for at replicere en anden æret Landstingsmand, saa maa ogsaa denne, skjøndt han allerede har havt Ordet 2 Gange, være berettiget til igjen nu at tage Ordet, som han ønsker.

Lüttichau: Jeg troer, at hele denne Sag virkelig er af den Ubetydelighed, at man ganske rolig kun lade den passere saaledes som Lovudkastet har bestemt. Forsaavidt en æret Taler har formeent, at jeg har henviist til en Afgjorelsesmaade, som ikke var fuldkommen i

sin Orden, maa jeg dog tillade mig at bemærke, at, naar det er oplyst, at der eksisterer en Femtedeelskilling som gangbar Mynt, og den, der skal udbetale, ikke skulde være i Besiddelse af den, saa troer jeg dog, ikke, at der kan være Noget til Ginder for, at de, som skulle modtage en Femtedeel Skilling, dele en heel Skilling imellem sig, da der jo eksisterer en Femtedeelskilling. Det synes forresten at maatte paahvile den ærede Taler at angive, hvorledes denne Sag skal kunne ordnes paa en bedre Maade; thi det kan jo ikke nytte Noget, at være saa utilfreds over, at Soldaterne i Danmark ikke hidtil have faaet saa høje Marschpenge som i Slesvig. Naar der er Spørgsmaal om at regulere en Sag, er det neppe en fornøstlig Foranstaltning nu at tage en Bestemmelse, som kun vilde have tilfølg, at denne Sag ikke bliver reguleret, men at den samme Uoverensstemmelse, som hidtil, vedbliver. Naar den ærede Taler derimod kunde paavise en bedre Maade at ordne denne Sag paa, var det jo visnok et Spørgsmaal, som kunde fortjene at komme under nærmere Overveielse, endskjøndt Gjenstanden jo kun er af liden Betydning.

Premierministeren: Uden at forlange denne Femtedeelskillinges Discussion skal jeg dog med Hensyn til, at det er sagt, at der kun er udpræget en ubetydelig Sum af denne Mynt, tillade mig at bemærke, at der, hvis min Huskommelse ikke slaer mig feil, er udpræget Femtedeelskilling til et Beløb af 1300 Rbd., hvilket udgjør over 600,000 Stk.

Orsted: Jeg skal blot tillade mig den Bemærkning, at det egentlig ikke har været en Begünstigelse for Hertugdømmerne i Forhold til Danmark, at Marschpengene ere blevne betalte saaledes. De gamle Tjirskilling, der vare lige for Danmark og Hertugdømmerne i Marschpenge, gif senere over med et Tillæg